

Illalla kuoleman talossa

Kävelen leikkausosaston viileydestä hämärtyvässä illassa R-kioskin houkustusten ohi kohti saattohoito-osastoa. Syöpäpotilaan kipulääkitys ei riitä, päivystäjän täytyy määrätä lisää. Tämän minä osaan.

Potilas on hauraan näköinen, hengittää pinnallisesti ja hänen kätensä ovat viileät ja sinertävät. Ympärillä on perhettä, monta ihmistä, joihin en saa kunnon kontaktia. Yksi tyttäristä on hyvin ahdistunut: hän on luvannut äidilleen, että kipuja hoidetaan. Ahdistus on tarttunut myös valkoisiin pukeutuneeseen hoitajaan, hän sanoo, että nyt ei ole aikaa jäädä miettimään. Miessäni hymähdän, anestesiologihan on melkein aina se kärsimättömin. Yritän myötällä, saada hoitajan ja tyttären luottamuksen. Tätä minä en osaa. En vielääkään, vaikka harjoitusta on vuosien varrella tullut.

Siniseen pukeutunut hoitaja pystyy antamaan tietoja potilaan tilanteesta ja annetuista lääkkeistä. Niitä on mennyt paljon. Ehkä siksi rouva on nyt kivuttoman oloinen. Itse hän ei jaksa puhua. On jo menossa rajan yli.

Päivällä oli keskusteltu opioidin vaihtamisesta. Tytär vaatii sitä nyt. Tuntuu, että ahdistusta

on pakko purkaa toimintaan. En lähde mukaan: ”Nostetaan vaan annoksia, tilannehan on nyt rauhallinen.” Lupaan tulla tarvittaessa takaisin, lupaan aloittaa propofolin, lupaan laittaa sitä varten laskimokanyylin, lupaan, että annoksia voidaan edelleen nostaa. Lupaisin, ettei kenenkään äidin tarvitse kuolla, mutta en voi. Minuakin ahdistaa, mutta viivyttelen huoneessa. Haluaisiko joku muu perheenjäsen sanoa jotain?

Lupaisin, ettei kenenkään äidin tarvitse kuolla, mutta en voi.

Kävelen pihan poikki takaisiin akuuttisairaalaan. Waltari kirjoitti Elämän talosta ja Kuoleman talosta. Kasvoikohan niidenkin välisellä kujalla juhannusruusuja? Tuskin. Mutta mustarastas voi talvehtia Egyptissä. Leikkausosalissa odottaa ASA1 appendikektomia. Tämän minä osaan.

Yön aikana ei tule soittoa naapuritalosta. Aamulla on pakko käydä kysymässä, miten yö meni. Mietin, voinko mennä osastolle likaisessa hupparissa.

Valkoisiin pukeutunut hoitaja tervehtii käytävällä. Alan kertoa kuka olen, mutta hän muistaa illasta. Kuolema on ollut rauhallinen, varmaankin kivuton.

Aurinko paistaa vähän liian kirkkaasti. Autos on aurinkolasit. ■